

Anita
Frank

ZTRACENI

Některé domy nikdy nespi

HOROR

ZTRACENI

Copyright © Anita Frank 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2021

Cover © HQ, 2019

Cover Illustration © Daniela, The Artworks, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0968-7 (pdf)

ZTRACENI

Anita Frank

FOBOS

Rebeca

KAPITOLA PRVNÍ

Neděle 6. května 1917

Mosaznou tabulku, naleštěnou tak, že se blýskala jak zlato, připevnili na čestné místo ve zdi kaple – nová ozdoba vesnického kostelíku, po níž však nikdo nevolal. Uzavřená lavice naší rodiny stála přímo naproti ní. Než abych natahovala krk a pozorovala faráře, recitujícího ze svého místa nahoře na kazatelně, zaobírala jsem se tím ozdobným nápisem.

Na památku

Roberta Richardsona

2. poručíka 3. armádního praporu berkshirského pluku

Milovaného jediného syna pana Henryho Richardsona a jeho ženy

Žabitého v boji ve Francii 2. července 1916

Ve věku 18 let

Sloužil se ctí

Na okamžik jsem zavřela oči a vybavila si to báječné léto roku 1914: jen horko a radovánky; kriket na vesnickém hřišti. Vzpomněla jsem si na študáka, kluka jak proutek: hřívá rozčuchaných světlých vlasů, ve tvářích dolíčky, jak se neustále usmíval, na stehně bílých flanelových kalhot měl červený proužek, dobře běhal, perfektně odpaloval, branky uspokojivě rachotily, diváci tleskali. Jeho tělo nikdy nenašli. Robertovi

rodiče se museli spokojit s plaketou namísto hrobu. Nedávno mu bylo osmnáct, čerstvý absolvent důstojnické školy, jenž právě opustil pověstná cvičiště v Etonu.

Jak jsem četla ta slova stále dokola, mé prsty zabloudily ke zlatému medailonku, který jsem měla pověšený navrchu přes svůj černý kabát. Už se dávno neleskl, častým dotýkáním zmatněl. Konečně se mi podařilo odtrhnout oči od tabulky, ale můj pohled zabloudil jen do přední lavice, k rodičům nebohého chlapce. Tiskli se k sobě, ochromení zármutkem. Paní Richardsonovou, kdysi charismatickou ženu kypící životem, ztráta syna hluboce zasáhla. Její dříve baculaté růžové tváře se propadly a propůjčily jí mrtvolný vzhled. Pečlivě vybrané smuteční šaty na její chřadnoucí postavě jen visely. Nepochybovala jsem, že si je vědoma přítomnosti jiné matky, sedící jen o pár lavic za ní. Široká ramena paní Whittakerové se sklíčeně třásla, protože její bolest byla stále ještě čerstvá a silná. My tři jsme vrhaly ponuré stíny, stojaté skvrny smutku uprostřed shromáždění.

Obrátila jsem svou pozornost k farářově monotónnímu monologu hlásajícímu hodnotu sebeobětování, ale za okamžik už jsem se v nepohodlné lavici začala podrážděně vrtět. Moje zkušenosti, které jsem nabyла jako sestra dobrovolnických sborů ve Francii, odhalily, že víra je klam. Byla jsem svědkem příliš mnoha barbarských činů, než abych dokázala dál věřit, že nás řídí nějaký vyšší smysl. Farářova slova na tom mohla jen máloco změnit. Nebylo to poprvé, kdy jsem si přála, abych raději byla zůstala doma, ale moji rodiče trvali na tom, že mé pravidelné návštěvy nedělních bohoslužeb nejsou záležitostí víry, nýbrž povinnosti. Má účast zkrátka nebyla námětem k diskusi.

Tiše jsem vzdychla a znovu se zavrtěla, moje netrpělivost a neklid narůstaly. Byla jsem otrávená z uctivé pozornosti, kterou shromáždění farářovi věnovalo. Kromě starého Whiterse, jemuž v jeho jednadevadesáti letech už bylo odpuštěno,

když si během bohoslužby zdříml, se všichni moji spolufarníci soustředili na kazatelnu. Já byla jediná v tomhle kostele, kdo na vlastní oči viděl naprostou destrukci života. Možná bych je měla laskavě nechat v jejich naivitě, v jejich přesvědčení o spravedlivosti tohoto konfliktu. Ať jsou oddaní své svaté válce, vůli svého Boha, ale já s nimi tu oddanost už sdílet nemohla.

Vypadalo to, že nejsem jediná ve sboru, kdo má potíže bohoslužbu přetrpět. Zahlédla jsem Annie Burrowsovou, naši mladou pomocnici, tísnící se na konci lavice obsazené několika dalšími služebníky. Zatímco hospodyně, paní Scrivensová, a náš komorník Brown spolu s několika dalšími služkami zaujatě poslouchali faráře, Annie rozptylovalo tlumené vzlykání paní Whittakerové. Pozorovala nešťastnou matku se zvláštním výrazem ve tváři, který jsem nedokázala rozluštit. Musela vycítit, že si ji prohlížím, protože se na svém místě otočila a podívala se mi do očí. Já jsem, přistižená, odvrátila zrak a cítila jsem, jak mi rudnou tváře.

Samozřejmě, všeobecný názor zněl, že na Annie Burrowsové je něco velice zvláštního. Když jsem se vrátila z Francie, zlomená a ochromená Geraldovou smrtí, její přítomnost v Haverton Hall byla jednou z mála věcí, které dokázaly podnítit můj zájem. Dozvěděla jsem se, že paní Burrowsová oslovila mou matku několik měsíců poté, co jsem odešla, na podzim roku 1914. Strhaná rakovinou, která ji pomalu požírala, hledala zaměstnání pro svou tehdy třináctiletou dceru. Má matka ihned souhlasila. Vzhledem k dluhu – řekla mi později –, který u nich naše rodina měla, to bylo to nejmenší, co mohla udělat.

U zbytku služebnictva se to, pokud jsem věděla, nesetkalo s přílišným pochopením. Paní Scrivensová dokonce mou matku výslovně požádala, aby si to ještě rozmyslela. Některé rysy Anniiny povahy ostatní znepokojovaly – podivná roztržitost, neustálé šeptání si pro sebe, podezřelé tajnůstkářství. S matkou, která si vzala do hlavy, že svůj závazek zkrátka

naplní, žádost naší hospodyně nehnula. Jak se válka protahovala a řady služebnictva řídly, neměla paní Scrivensová jinou možnost než Annie povýšit a přidělit jí práci v patře, jíž se dívka chopila s tichou pílí. Postupem času si hospodyně udělala lepší názor a Annie se naučila potlačit ty nejvýraznější zvláštnosti ve svém chování. Přesto jsem stále vnímala, že mě něco ohledně mladé služky podivně zneklidňuje, jakási jinakost, kterou jsem ale nedokázala pojmenovat.

Někdo za mnou se pokusil zadusit záchvat kašle. Farář konečně zakončil své únavné kázání a přísně se rozhlédl po svém stádu. Prastaré varhany nad námi se probudily k životu a my jsme všichni jako jeden muž povstali, podle všeho pohnuti slovy vyznání. Otevřela jsem zpěvník v kožené vazbě, mé prsty v rukavičkách listovaly tenkými stránkami, než jsem našla, co se po mně žádalo: *Bůh má pro nás svůj plán*. Odfrkla jsem si.

Hlasy kolem mě se slévaly v jeden; můj vlastní se k nim nepřidal. Spíše jsem vycítila, než uviděla, jak se má matka nesouhlasně mračí. Krátce jsem pohlédla dál uličkou. Annie Burrowsová zírala do otevřených stránek zpěvníku. I ona mlčela.

Zůstali jsme stát, abychom přijali farářovo závěrečné pozhnání, a pak jsme se vyšourali z lavic, shlukli se v uličce a postavili do fronty před klenutým zadním východem. Kolem se ozývaly tlumené zdvořilé rozhovory, jak soused zdravil souseda, ale já jen upírala zrak na nerovné dlaždice pod nohama.

Konečně jsme došli k faráři. Držela jsem se vzadu, zatímco matka k němu přikročila, aby vyjádřila své díky, a můj otec vyslovil nějaký duchaplný postřeh ohledně kázání. Protáhla jsem se kolem nich a prchla ze dveří, probíjela si cestu mezi skupinkami lidí, dokud jsem se neosvobodila z jejich sevření. Kráčela jsem po cestičce, odvracela oči od čerstvě zakrytého hrobu vojína Toma Whittakera, jenž se držel života zuby nehty, tak pevně, že se dokázal vrátit domů. Na navršené

hlíně byl položen svazek bílých růží; špičky jejich okvětních lístků začínaly hnědnout a kroutit se. Snažila jsem se potlačit závist, že jeho rodina mu bude moci přinést čerstvé květiny, kdykoliv se jim zachce. Mě od Geraldova hrobu dělil oceán. Pomyšlení, že místo jeho posledního odpočinku leží ladem, mě zarmucovalo.

Spěchala jsem, abych se vyhnula přátelskému tlachání, které následovalo po každé bohoslužbě. Procházela jsem mlčenlivým společenstvím náhrobních kamenů pokrytých mechem. Nápisy na nich už vybledly, lidé pod nimi už byli zapomenuti. Pod nohama mi skřípal štěrk. Ještě někdo se odpojil od davu věřících; před skromným náhrobkem ve stínu hřbitovní zdi dřepěla Annie. Věděla jsem, komu ten kámen patří, protože jsem u něj před deseti lety sama stála a v úctě vzpomínala na jejího otce.

Jim Burrows zemřel, když zachraňoval mou sestřičku Lydii ze zničujícího požáru, který zachvátil Haverton Hall. Všichni považovali za zázrak, že se mu podařilo ji najít, když všechny ostatní pokusy selhaly. Oknem v patře ji spustil do bezpečí a pak jej pohltily plameny. Jeho oběť se nakonec ukázala zbytečná: kouř poškodil Lydiiny plíce natolik, že několik týdnů nato také zemřela. My ale byli vděční za ten vzácný čas navíc, který nám jeho statečnost vybojovala. Byly to kruté dny. Muse-li jsme se dívat, jak Lydia při každém nádechu trpí. Ale měli jsme příležitost ji obejmout, políbit, utěšit – a rozloučit se s ní. Anniin otec tu v jednu chvíli byl a v další už ne, rodina málem ani neměla tělo, jež by pohřbila. O kolik těžší pro Annie a její matku muselo být smířit se s tak náhlou ztrátou. Často jsem přemýšlela, jestli něčeho litují, jestli by mu chtěly něco povědět, jen kdyby měly příležitost. Ale ony měly jen ten náhrobní kámen. Když jsem procházela kolem, hleděla jsem jinam, nechtěla jsem narušovat Anniino soukromí. Zdálo se, že obě hledáme útěchu u zemřelých.

Sešla jsem z cestičky a zamířila ke vzdálenému rohu kostela. Mauzoleum rodiny Marchamových bylo v řeckém stylu, takový malý panteon. Popravdě bylo až příliš grandiózní pro tenhle malý hřbitov, nepatřičně se tyčilo nad okolními skromnými náhrobky. Kamenné zdi byly omšelé větrem, černaly pod nápory deště a mrazu. Z kované mříže před vchodem se začínala loupat barva. Tu bránu jsem viděla otevřenou dvakrát v životě. Poprvé, když k věčnému odpočinku ukládali mého dědu, to mi bylo osm; podruhé o dva roky později, když jsme pohřbívali nebohou Lydií.

Mauzoleum bylo postavené pro mou babičku. Já jsem ji neznala, ale na čestném místě na schodišti visel její velkolepý portrét. Jako dítě jsem byla uchválena její kouzelnou přitažlivostí. Když jsem dospěla, došlo mi, jak naši rodinu pronásledují tragédie. Babička totiž také zemřela předčasně, můj otec byl tehdy ještě malý kluk. Děda o její nehodě nikdy nemluvil. Já si však vybavovala ten touhou naplněný smutek, jenž mu zamlžil oči vždycky, když někdo zmínil jméno jeho ženy. Sevření prstů kolem dýmky, kterou měl neustále v ruce, při vzpomínce na ni vždy trochu povolilo. Dědu jsem nikdy nevyslychala, ale jednoho večera jsem sebrala všechnu odvalu a zeptala se na babičku svého otce, když mi přišel popřát dobrou noc.

Babička, vášnivá jezdkyň, byla nadšená, protože jí její muž věnoval nového loveckého koně. Hned při první vyjíždce ji však stihla tragédie. Kůň popletený neznámou krajinou vyrazil a ve zmatku, který nastal, než jej babička stihla zkrotit, se pokusil přeskočit příliš vysoký plot. V hrůzném propletení míhajících se končetin a za děsivého křiku se zřítili k zemi. Děda mohl jen bezmocně přihlížet. Odnesl babičku zpět do domu, zatímco se čeledíni pokoušeli chytit splašeného koně, který stále ještě klopýtal po poli. V jejích posledních hodinách, plných utrpení, dal děda své ženě slib, že zvře

nepotrestá – slib, jenž byl zapomenut přesně v tom okamžiku, kdy babička vydechla naposledy.

Můj otec si dobře pamatoval trýzní naplněný pláč, který se nesl domem, divoký a vášnivý smutek. Vzpomínal si také na zuřivost a vztek; na dědovy rozběsněné kroky, když šel do loveckého pokoje pro brokovnici a pak jako ztělesněná zhouba zamířil do stájí. Otec vyběhl za ním v děsivé předtuše hrozící zkázy. Sloužící se klidili dědovi z cesty. Jediný Jim Burrows, který tehdy byl skoro ještě chlapec, se mu ve vratech do stáje postavil.

Nikdo neví, co si ti dva tenkrát řekli. Když se děda, s brokovnicí zlomenou přes rameno a patronami v ruce, znovu vynořil na denní světlo, jeho tvář byla popelavě šedá. Kuň nebyl utracen; byl obratem ruky prodán. Od té chvíle se děda k mladému čeledínovi choval s téměř uctivým respektem. Lidé je často vídali, jak spolu tiše rozmlouvají, nehledíce na rozdíly v jejich věku a postavení.

Že to byl zrovna Jim Burrows, kdo se tehdy vrhnul do plamenů, aby zachránil Lydii, mi vždycky přišlo zvláště příznačné. Tragédie se nevyhnula ani jedné z rodin. Jako by osudy Marchamových a Burrowsových byly neoddělitelně propletené. Dnes by někdo mohl říct, že *já* dlužím svůj život Annie Burrowsové; na to jsem však myslet nechtěla.

Před vchodem do mauzolea rostl statný tis, pod nímž stála prostá lavička. Její prkna byla léty vrásčitá, a protože v noci přšelo, celá se leskla. Já si však vlhka nevšímala, přitáhla jsem si kabát k tělu a posadila se. Možná to bylo morbidní, ale odjakživa jsem nacházela útěchu v tichém přemýšlení o těch, kdo již odešli: o babičce a dědovi, o Lydii – a nyní o Geraldovi.

Mé prsty znovu zabloudily k medailonku. Chvilí jsem se věnovala jeho zrádnému zámečku, než se přede mnou rozevřely dva zlaté oválky spojené pantem. Obrázek v pravé pěstce mě nezajímal; tu podobu sebe samé už jsem ani nepoznávala,

tak mladá, nadějeplná... šťastná. Upřela jsem pozornost na fotografii vlevo. Byl to snímek z ateliéru, na první pohled upjatý a formální, ale když se člověk podíval pořádně – a já se na něj vždycky dívala pořádně –, spatřil v očích fotografovaného záblesk radosti, dost jasný na to, aby ho neskryl ani stín, jež na obličej vrhal štítek důstojnické čapky; upravený knír nedokázal zamaskovat vzhůru mířící koutky úst, naznačující potlačený smích. Bodlo mě u srdce, jako už tolikrát, a já medailon zase zaklapla. Pak jsem sáhla pro kapesník.

„Viděla jsem ji odcházet tímto směrem. Sedává pod tisem.“

„Jak se jí daří?“

Vyskočila jsem na nohy. Nabubřelý hlas doktora Mayhewa probudil kašdický sval v mém těle; byla jsem připravena uprchnout. Měla jsem výhodu – slyšela jsem je přicházet, zatímco ani on, ani má matka mě ještě nezahlédli. Cítila jsem, jak mi stoupá tep, když jsem vyrazila skrýt se na druhé straně hrobky. Přitiskla jsem se k chladnému kameni. I přes punčochy mě do kotníků studila dlouhá, mokrá tráva. Zavřela jsem oči, zadržela dech. Okraj mého klobouku se ohýbal o kámen.

„Ach!“ vydechla matka zmateně. Už byli blízko. „Jsem si jistá, že jsem ji viděla jít sem.“

„Možná obešla kostel a vrátila se dopředu. To nevadí. Myslí ale, že bych měl někdy přijít a podívat se na ni.“

„Jistě, doktore, to bych byla ráda. Stále ještě není sama sebou, víte... Bojím se, že zase provede nějakou hloupost, opravdu,“ dodala matka trochu tišeji. „Mám pro to své důvody.“

„To by byl velice znepokojivý vývoj,“ odvětil doktor vážným tónem. Dokázala jsem si ho živě představit, jak se pohupuje na patách, ruce má sepnuté za zády, hrud' se mu nadýmá jeho typickou samolibostí. „Doufal jsem, že se po takové době konečně objevují nějaké známky zlepšení. Nuže,“ vydal ze sebe dlouhý, podrážděný vzdech, „zastavím se u vás a prohlédnu ji. Možná si pak budeme moci lépe promluvit.“

Zůstala jsem ve svém úkrytu. Měla jsem podezření, že by mohli ticho jen předstírat, aby mě vylákali ven – podobným trikem mě už jednou překvapili, a tak jsem si teď dávala větší pozor. Minuty ubíhaly. Od chladu pronikajícího ze země mě začaly bolet prsty na nohou. Po nekonečně dlouhé době jsem otevřela oči.

Přede mnou, ne dál než půl druhého metru, stála Annie Burrowsová. Její oči, které měly ten nejneobvyklejší odstín modré – byla to téměř fialová; podivná, nepřírozená barva –, byly posazeny příliš blízko k nosu, takže to vypadalo, jako že šilhá, i když později se ukázalo, že to tak není. Přesto mě pohled do nich vždycky trochu vyvedl z míry.

„Už jsou pryč.“

Nic víc neřekla. Počkala, dokud si nebyla jistá, že jsem její slova zaregistrovala, a pak se otočila a vydala se přes trávník. Vykročila jsem, trochu zmatená, ze stínu hrobky a ještě jsem ji zahlédla, jak odchází hřbitovní bránou. Z větví tisu slétla na cestičku přede mnou straka. Její elegantní černá ocasní pera se leskla ve slabých dopoledních paprscích, které se teprve teď začínaly prodírat skrz mraky. Poskočila na tenkých nožkách, s nakloněnou hlavou si mě pozorně prohlížela.

„Jedna nese zármutek,“ zamumlala jsem sama pro sebe první verš věštecké ukolébavky a pod nápořem vlny zoufalství hrozící, že mě pohltí, jsem znovu klesla na lavičku. „Ach, Geralde,“ truchlivě jsem zašeptala jeho jméno. Pokusila jsem se najít útěchu ve vzpomínce na šťastnější okamžiky: teplý červenec ještě před válkou. Piknik. Vybavovala jsem si ty chvíle s jasnými detaily: zurčící potůček, kostkovaná deka, hořká zázvorová limonáda – štiplavé osvěžení pro naše vyprahlá hrdla. Geraldova paže se dotýkala mé, když jsme se koupali ve slunečním svitu. Perfektní odpoledne. Slyšela jsem dokonce náš smích, jeho hlas. Každá drobnost z toho dne byla zřetelná, úplně všechno – až na Geraldovu tvář. Tahle důležitá část mé

vzpomínky byla k vzteku prchavá. Když jsem na ni zaměřila pozornost, byla jako v mlze – neostrá a nezřetelná. Bolelo mě z toho u srdce.

Přicházelo to, čeho jsem se vždycky děsila: začínala jsem na něj zapomínat.

KAPITOLA DRUHÁ

Dlouho po Geraldově smrti jsem se obávala, že mě smutek připravil o rozum. Krátce po ní jsem každopádně neměla vůli žít. V prvním dni se ukázalo, že vrchní sestra, statná velšská žena, již předcházela pověst, že si nepotrpí na hlouposti, dokáže být překvapivě shovívavá a chápavá. Ležela jsem nehybně v posteli, nedokázala jsem jíst, nedokázala jsem spát, nedokázala jsem dokonce ani plakat. Ostatní sestry v našem stanu si spolu tiše, téměř uctivě šeptaly, jen aby mě nevyrušovaly. Jejich soucit byl stejně hmatatelný jako úleva, že to neštěstí nepostihlo je.

Když se můj stav nelepšil, vrchní sestra naznačila, že by mi mohl pomoci výlet domů. Jak se však dny mého ochromení změnily v týden, její hlas byl čím dál tvrdší a trpělivost tenčí, až nakonec nebyla slova o mém odjezdu návrhem, nýbrž rozkazem. Děvčata za mě sbalila moje věci. Nejspíš jsme všechny chápaly, že už se k nim nevrátím.

Cestu z kontinentu si téměř nepamatuji. Tou dobou už mě život vůbec nezajímal. Vybavuji si jednu věc: stála jsem na okraji paluby lodi, která se houpala na divokých vlnách La Manche. Vzpomínám si, že jsem se držela mokrého zábradlí a myslela na to, jak je ten opršený kov pod mými promrzlými prsty kluzký. Položila jsem nohu v pevné botě na spodní příčku a zírala na vzdouvající se vlny narážející do trupu. Hlava mi klesla na prsa, naslouchala jsem hlasům sirén volajícím na

mě z hlubiny, voda mi stříkala do obličeje a k mému utrpení se stavěla s pohrdavým nezájmem.

Lod' se naklonila a já se zapotácela. Jakýsi důstojník mě zachytil a pomohl mi získat zpátky ztracenou rovnováhu. Polovinu tváře mu zakrývaly obvazy. Přes rachot vln na mě zakřičel, že možná bude nejlepší, když půjdeme dovnitř, a já se nijak nevzpouzela. Uchopil mě za loket a provedl železnými dveřmi. Sestře za nimi řekl něco, co jsem neslyšela, a ona ke mně přistoupila, zatímco on se ztratil na schodišti. Jeho těžké boty dupaly po mřížovaných schodech vedoucích na spodní palubu. Tvář té sestry zjihla, když viděla můj prázdný výraz. Doprovodila mě do mé kajuty a uložila do postele, deku kolem mě ovinula tak těsně, že jsem skoro nemohla dýchat. Možná si myslela, že mě to zadrží, kdyby mě znovu napadlo se toulat.

Když jsme se vylodili, matka už na mě čekala v přístavu. Přivezl ji náš postarší řidič – kdo ví, kde sehnali benzín na cestu až do Portsmouthu. Vzpomínám si, jak mě vykolejil pohled na náš nablýskaný vůz, vedle nějž z lodi vykládali pozůstatky války: těžce raněné na nosítkách, roztržštěná těla, zkrvavené obvazy. Ona sestra mi nyní pomohla na břeh, rukou mě pevně držela kolem ramen, dokud jsem nepřešla celou lodní lávku, jeden váhavý krok za druhým.

Když mě předávala do péče mé matky, něco jí řekla, ale ke mně ta slova nedolehla – zanikla v křiku a sténání, bouchání dveří sanitek a vrčení motorů. Tou dobou už jsem byla zvyklá, že se o mně lidé baví, jako kdybych nestála vedle nich. To mělo pokračovat ještě týdny – debaty doktora Mayhewa a mých rodičů. Byla jsem příliš otupělá, než abych cítila nějakou nelibost. Časem se všechno spraví, ujišťovali mě všichni veselými hlasy přetékaajícími neupřímností a přiškrcenými pochybnostmi. Neměla bych zůstat o samotě, doporučil doktor Mayhew. Člověk, který se potopil do tak děsivých hloubek, potřebuje

neustálý dohled. Domov, varoval rodiče, možná není to správné prostředí. Probrali spolu možnosti.

Pak přijela má drahá sestra Madeleine a přivezla s sebou tichý soucit, sympatie a porozumění. Okraje zející rány, která se ve mně otevřela po Geraldově smrti, se pomalu začaly zatahovat. Prázdnota kousek po kousku ustupovala, ačkoliv nikdy nezmizela úplně. Ale už jsem byla alespoň schopná vstát z postele, jíst, myslet, a občas se mi dokonce podařilo chabě se usmát, jen na okamžik, než jsem si znovu vzpomněla. To je začátek tvého zotavení, ujišťovala mě Madeleine. Měla jsem prý napnout síly a vydat se tím směrem, jako vyčerpaný horolezec, který už má vrcholek na dohled, protože ta druhá možnost byla příliš hrozná na to, abychom o ní vůbec uvažovali.

Ukázalo se, že to bude dlouhý a náročný výstup. A někteří lidé mi věštili, že se zřítím dolů.

Probudila jsem se pozdě. Prožila jsem další neklidnou noc. Ale už jsem věděla, že si mohu přispat. Neměla jsem téměř žádné povinnosti a matka dbala na to, aby mě nikdo s ničím nezatěžoval.

Nad umyvadlem jsem se opláchla vodou ze džbánu a beze spěchu se oblékla. Zapnula jsem si za krkem řetízku medailonku, pak jsem přešla k oknu a rozhrnula těžké závěsy. Sluneční paprsky, jež zaplavily pokoj, mě donutily zamrkat.

Podé mnou se objevila Annie Burrowsová. Nesla kbelík s popelem směrem k záhonům a její rudé vlasy měly v raním světle barvu ohně. Oharky měla promísit s půdou, aby jí dodaly živiny, ale to byla nezajímavá denní rutina, běžná věc. Mě však upoutalo Anniino neobvyklé chování.

Velice živě si sama pro sebe povídala, volnou rukou přitom gestikulovala a pak se začala usmívat – z nějakého důvodu vypadala téměř blaženě. Kdybych takto přistihla kohokoliv jiného, bylo by zábavné – možná i okouzující – vidět ho tak

ztraceného ve vlastním malém světě. Ale protože to byla právě Annie, celá podívaná působila poněkud přízračně.

Zastavila se. Rychle otočila hlavu a věnovala mi tak jednoznačný zamračený výraz, že jsem se musela stáhnout do krytu závěsů, zaskočena nevraživostí, jež se v tom pohledu skrývala. Srdce se mi rozbušilo. Připadalo mi, že uběhla celá věčnost, než jsem znovu sebrala odvalu vyhlédnout zpoza žakárové látky. Annie byla pryč; zahrada byla prázdná. Můj neklid však nezmizel.

Snídani už jsem propásla, ale věděla jsem, že matka si právě dává čaj v salonku, a odhodlala jsem se k ní připojit – jeden šálek by mi mohl pomoci nalézt ztracenou rovnováhu a připravit mě na zbytek dne.

Když jsem se vydala halou, zahlédla jsem koutkem oka svůj odraz ve starém zrcadle nad krbem a zamířila k němu. Ustoupila jsem, abych na sebe viděla, a prsty si uhladila světle modrý svetřík, který jsem si dnes oblékla. Bylo zjevné, že k mým těžkým černým šatům se vůbec nehodí.

Barvy jsem do svého šatníku znovu zařadila teprve nedávno jako ústupek rodičům. Byli, popravdě, v rozpacích z mého pohřebního vzezření. V jejich očích byl můj zármutek neopodstatněný – s Geraldem jsme nebyli oficiálně zasnoubeni, bylo mezi námi jen jakési nevyřčené porozumění. Podle všeho by bylo potřeba třpytivého prstenu a oznámení v Timesech, aby mému smutku dodaly legitimitu. Protože jsem ale ničím z toho argumentovat nemohla, považovali osmiměsíční truchlení za více než dostatečné.

Pohybovala jsem se domem jako melancholický stín tak dlouho, že mě nyní pohled na sebe samu nastrojenou do toho nezvyklého doplňku upoutal. Byla jsem ošklivé káčátko učící se žít s krásným dospěláckým peřím; brzy jsem se měla změnit k nepoznání.

Odvrátila jsem se od zrcadla a vykročila dál chodbou. Gerald byl mrtvý. Kousek oděvu dokázal změnit jen to, jak vypadám; nedovedl změnit, jak se cítím. Musela jsem se naučit skrývat zasmušilost za pestrobarevnými látkami, stejně jako jsem se učila oddávat se svému utrpení pouze v soukromí.

Když jsem se přiblížila ke dveřím salonku, otevřely se a vyšla z nich Annie. V ruce držela spuštěný velký dřevěný táč; jak za sebou zavírala, narazil jí do lýtky. Uviděla mě, trhla sebou, rychle se uklonila a ustoupila stranou, abych mohla projít. Ani náznakem nedala najevo, že by se chtěla vrátit k té ranní příhodě. Nevěnovala jsem jí pozornost a sáhla jsem po klice.

„Doktor Mayhew.“

Ucukla jsem rukou, jako kdyby mě žebrované kování popálilo.

Její upřený pohled spočinul na mé tváři. „Je tam s vaší matkou, slečno.“

Byla jsem za to varování vděčná, ačkoliv mě trochu překvapilo. Doktoru Mayhewovi docházela s mým zármutkem trpělivost – v jeho očích se měnil v něco jiného, co si nezasluhovalo ani pochopení, ani citlivý přístup. Podle něj jsem vykazovala známky hysterie – neduhu, který tak zvláště postihoval pouze ženy a který on shledával naprosto nepřijatelným; neduhu, jehož léčba vyžadovala pevnou ruku, studené koupele a odpočinek na venkově – což byl, jak jsem rychle zjistila, eufemismus pro blázinec určený dámám z lepší společnosti. Byl by mě nechal uvěznit hned, jak jsem se vrátila z Francie, ale Madeleine zasáhla v můj prospěch a přesvědčila rodiče, že ve skutečnosti potřebuji jenom nějaký čas. Nakonec ustoupili, ale doktor Mayhew dál číhal u nás doma, nepřesvědčen mým chabým předstíráním, že se můj stav lepší. Neustále současné uspořádání kritizoval a nahloďoval tak pevnost vůle mých rodičů. Stále doufal v opravdovlnění svého úsudku.

Přemýšlela jsem, jakou taktiku zvolit. Kdybych se vrátila k sobě do pokoje, jen bych oddalovala nevyhnutelné: buď by si mě zavolali, nebo – ještě hůře – by si pro mě přišli. Podívala jsem se na Annie.

„Za pět minut pro mě přijďte,“ nakázala jsem jí. „Řekněte, že mi někdo volá. Můžete říct, že je to má sestra.“

Nedokázala jsem odhadnout, jestli se na mě dívá se soucitem nebo s pohrdáním, a ke své vlastní zlosti jsem cítila, jak se červenám. Souhlasně přikývla. Když jsme si takto vyjasnily plány, natáhla jsem znovu ruku ke klice.

Doktor Mayhew vstal, jakmile jsem vešla. Křehký šálek a talířek, ozdobené dvojicemi světlých růží, vypadaly v jeho masitých rukách poněkud absurdně. Byl místním doktorem, co jsem si pamatovala, ale moje sympatie si nikdy nezískal. Měl ve zvyku dožadovat se úcty, hned jak vstoupil do místnosti, a mně ta jeho pompéznost nikdy neseděla. Stáří mu navíc na kráse nepřidalo. Ochablé tváře mu visely až k naškrobenému límečku košile a červené pavučinky žilek pod očima a baňatý nos posetý purpurovými skvrnkami potvrzovaly všeobecné mínění, že si příliš často rád přihne. Kdysi černé a husté vlasy mu prořídly a zešedly, přes holý vršek ostře vyklenuté hlavy měl přehozených několik dlouhých pramenů. Na druhou stranu, jeho kotlety byly stále bujné a dodávaly jakousi vyváženost zbytku jeho objemného těla.

„A tady máme mladou dámu osobně. Jak se našemu pacientovi dnes ráno daří?“

Usmála jsem se, ale jen proto, že se to ode mě vyžadovalo. Nemohla jsem vystát, že o mě pořád mluví jako o pacientovi. Jako kdybych byla nemocná – a měla být už na věky. Já ale nebyla nemocná. Byla jsem zarmoucená.

„Mám se celkem dobře, pane doktore, děkuji za optání,“ odvětila jsem, pozdravila se s matkou a pak jsem věnovala pozornost čajovému servisu ležícímu na příborníku.

„Už žádné noční můry?“

Odložila jsem konvici a zahнала vzpomínky na přízraky, které rušily můj spánek. „Kdepak, vůbec žádné.“

„Takže pilulky zabírají?“

Pomyslela jsem na nedotčenou lahvičku léků nacpanou vřadu v zásuvce mého toaletního stolku. Pomalu jsem se s šálkem v ruce obrátila čelem k doktorovi. „Vypadá to tak.“ Usmála jsem se přes okraj hrníčku a pořádně si lokla vlažného čaje.

Pochybovačně mě pozoroval. Věděla jsem, že se musím udržet – bezděčné zachvění ruky, třesoucí se hlas, nervózní uhnutí očima, cokoliv by mě mohlo prozradit, a než by zapadlo slunce, byla bych pod zámkem. Znovu jsem usrkla a pevnou rukou odložila šálek zpět na talířek.

Matka z křesla nevstala. Se semknutými rty hleděla do ohně. Vyrušilo ji až tiché zaklepání na dveře. Do místnosti strčila hlavu Annie.

„Na telefonu máte paní Brightwellovou, slečno.“

Hleděla na mě o chvíličku déle, než bylo nutné; nabyla jsem dojmu, že se jí její role v tomto malém podvodu nelíbí. To mě ale nemuselo trápit. Dosáhla jsem svého: mohla jsem odsud uniknout.

„Ach! Madeleine? To bych si měla pospíšet.“ Vykouzlila jsem na tváři ne sice upřímný, ale zdvořilý zklamaný výraz a ještě jednou jsem se rychle napila. „Na shledanou, doktore Mayhewe.“

Dveře jsem za sebou nedovřela. Pokývnutím jsem dala Annie najevo svou vděčnost, ona také kývla a odešla věnovat se svým skutečným povinnostem. Já jsem se ještě okamžik zdržela.

„Jak se jí doopravdy daří?“ zeptal se doktor Mayhew.

„Tuhle večer jsme ji zase našli u jezera.“

Netušila jsem, že o tom matka ví.

„Se záměrem?“

„Annie ji zahlédla odcházet a vydala se za ní. Přivedla ji zpět, než mohla...“ Nedořekla to, ani nemusela. Všichni vědí, co se u jezera stalo posledně.

„Inu, to jsou nepříjemné zprávy, musím říct. Měl jsem za to, že dělá pokroky – poslední dobou se zdála docela vyrovnaná.“ Počkal, až na mou nebohou matku plně dolehne hrůza jeho slov, než se ji naoko pokusil ukonejšit: „Neměli bychom se však vždy rovnou uchylovat k těm nejdramatičtějším závěrům. Možná to nebylo nic víc než nevinná procházka, která ji tam zavedla – je tam koneckonců krásně. A nic se nestalo. Ale musíme také...“ Významně se odmlčel. „Dobře víte, má drahá paní Marchamová, že v těchto dnech truchlí nejedna žena v naší vlasti. Většina z nich se ze svého zármutku časem vypláče, ale to trauma, jímž si musela navíc projít Stella... Je možné, že se nikdy zcela nezotaví.“

„Co bychom tedy měli dělat, pane doktore? Bůh ví, že nemohu ztratit další dceru.“

„Léky by měly pomoci – pokud je užívá.“

„Ona tvrdí, že ano. Ale co když ne?“

„Pak by bylo nejlepší ještě jednou se zamyslet nad možností krátkého ozdravného pobytu.“

Odtáhla jsem se od dveří. Začínal se mnou cloumat vztek. S tím nikdy nebudu souhlasit. Nenechám se někde uvěznit jen proto, že prožívám úplně běžné lidské emoce.

Ten nápad byl šílený. Já rozhodně šílená nebyla.

KAPITOLA TŘETÍ

Zabouchla jsem dveře svého pokoje a ze skryše pod šatníkem vylovila balíček cigaret. Vkleče na dlažbě u krbu jsem jednu vyklepla, stiskla ji mezi rty a škrtnla zápalkou o hrubý proužek na straně krabičky. Přidržela jsem plamen u konce cigarety a potáhla – byl to dlouhý, roztřesený nádech – a pak jsem vyfoukla kouř do komína. Matka nevěděla, že kouřím; určitě by to neschvalovala. Začala jsem s tím hned na úsvitu své kariéry u dobrovolnických sborů, když jsem sloužila v londýnské 1. všeobecné nemocnici. Některá ze sester mi to poradila po jedné šílené směně. Pomůže ti to se uklidnit, slibovala mi.

Opřela jsem se o světle modré holandské dlaždice s obrázky větrných mlýnů a rybářů, jimiž byl krb obložený, a cítila jsem, jak mé napětí povoluje. Zavřela jsem oči; únava poněkud otupila můj vztek.

Vzápětí jsem vyskočila úlekem, protože se ozvalo jemné zaklepání na dveře. Rychle mi ale došlo, že to jistě nebude matka ani doktor Mayhew. Do pokoje nakoukla Annie. O svůj úzký bok měla opřený prádelní koš.

„Musím tady uklidit pár věcí, slečno.“

Znovu jsem potáhla z cigaret a naznačila Annie, že může vstoupit. Podržela jsem kouř v ústech a nechala ho jako hedvábný proužek vklouznout do plic. Nedopalek jsem uhasila o začouzený kámen v krbu a vydrápala se na nohy. Mávala jsem přitom rukama ve vzduchu, abych rozptýlila vznášející se odér. Annie začala skládat věci do zásuvek prádelníku.

Zamířila jsem k oknu, chtěla jsem ho vytáhnout a pustit do místnosti trochu čerstvého vzduchu, ale uviděla jsem doktora Mayhewa, jak si dole s mou matkou vyměňují zdvořilosti na rozloučenou, takže jsem si to rozmyslela. Netoužila jsem přitáhnout k sobě pozornost.

„Vy také nejste zrovna obdivovatelkou doktora Mayhewa, že?“ zeptala jsem se s liknavou zvědavostí.

„Je to tak, slečno.“

„Máte pro to nějaký konkrétní důvod?“ Obrátila jsem se od okna a napůl se posadila na parapet.

„Vždycky si stěžoval, že jenom dělám potíže.“

„Aha?“ Zase tak moc mě to nezajímalo, takže jsem na Annie netlačila, když sama neodpověděla. Dál rovnala složené prádlo do zásuvek, jako kdybych byla nic neřekla. Zlaté stojací hodiny na krbové římse odbily celou.

„Moje matka ví, že jste mě tuhle večer potkala.“ Nechala jsem to nevyřčené obvinění viset ve vzduchu, bylo to pavučinové vlákno, jež nás pojilo. Nepožádala jsem ji tehdy o diskretnost, brala jsem však jako samozřejmost, že o tom pomlčí.

Ani se na mě nepodívala. „Paní Scrivensová mě přistihla, když jsem se vracela do svého pokoje. Myslela si, že přicházím z nějakého... dostaveníčka. Musela jsem jí to říct.“

„Neměla jsem v plánu udělat nějakou hloupost.“ Vybavila jsem si, jak jsem pod prsty na nohou cítila ostrou hranu mola, jak lákavé bylo zapomnění, které čekalo pod temnou hladinou. „Já jen...“

Otočila jsem se a opřela jsem si čelo o chladné sklo. Měla jsem pocit, že musí pod tím tlakem prasknout. Pozorovala jsem odjíždějící auto doktora Mayhewa. K čemu tohle všechno bylo? Jak by mohl někdo pochopit, že tam na molu jsem se cítila být blízko Geraldovi? Bylo to jediné místo, kde mě neochromoval strach, že mi nadobro zmizí. Když jsem tam stála, zavřela jsem oči a soustředila se, skoro jsem cítila teplo

toho pozdně srpnového slunce na tvářích a Geraldovu hmata-
telnou přítomnost vedle sebe. Téměř jsem slyšela ta kouzelná
slova „Vezmeš si mě?“ a znovu prožívala ten přívál lásky. Mohl
mi mít někdo za zlé, že ve vsi té záplavě neštěstí vyhledávám
tenhle drobeček radosti?

Annie zavřela zásuvku. „Doktor Mayhew... On některým
věcem nerozumí.“

„Zdá se, že smutku rozumí opravdu málo.“ Ani jsem se
nepokoušela skrýt hořkost ve svých slovech.

„A právě ten my obě známe příliš dobře, slečno.“

Podívala jsem se na ni. Mohla jsem jen hádat, nakolik zni-
čený člověk se skrývá pod tou pečlivě udržovanou skořápkou.
Ztratila všechny blízké. Jim Burrows zemřel, aby zachránil
dceru svého pána, a vlastní dítě tak odsoudil k životu bez
lásky a bezpečí, jež lze nalézt jen v otcovské náruči. Co to
pro ni znamenalo? Měla pocit, že ona sama má menší cenu?
A pak její nebohá matka, nucená nést všechnu tu tíhu sama –
sloužilo jí ke cti, že se neocitly v chudobinci. Nedokázala jsem
si představit, jaké strasti musely prožít. Proto možná nebylo
překvapivé, že Annie byla podivínská a odměřená – její svět se
zhroutil, když byla ještě mladá a křehká, a kvůli čemu? Lydia
stejně zemřela. Občas mě napadalo, jak se jí dařilo vydržet to,
že musí žít mezi námi. A možná, že nedařilo.

Udělala pukrle a měla se k odchodu, ale než za sebou stih-
la zavřít, objevila se má matka. Protáhla se kolem Annie ve
dveřích. Nedůtklivě jsem se k ní otočila zády.

„Ty jsi tady kouřila?“

„Já nekouřím, mami.“

„Nedělej ze mě hlupáka, Stello!“

Svižně přikročila k mému nočnímu stolku a otevřela měl-
kou vrchní zásuvku, až při tom prudkém pohybu zařinčela
mosazná rukojeť, a začala se prohrabávat jejím obsahem.

„Co to děláš?“

„Kde jsou? Ty léky, které ti dal doktor Mayhew.“

„K čemu je potřebuješ?“

Nastavila dlaň. „Dej mi je, Stello.“

Vztekl ve mně narůstal. Trhnutím jsem otevřela zásuvku toaletního stolku, vytáhla z ní malou hnědou lahvičku a vrazila ji matce do ruky.

„Tady máš!“

Uchopila ji mezi palec a ukazováček a zvedla si ji k očím. „Ani ses jich nedotkla,“ poznamenala.

„Nechci jeho léky, mami. Nepotřebuju je.“

„Tyhle pilulky ti mají pomoci.“

„Tyhle pilulky, mami, mě mají znecitlivět. Když nebudu schopná fungovat, nebudu dělat problémy.“

„Mají ti pomoci všechno zvládat.“

„Já je brát nebudu. Prostě nebudu. Nechci být otupělá. Chci něco cítit – potřebuju něco cítit.“

„Občas jsou naše pocity příliš silné.“

„To je lepší než necítit vůbec nic. Nemůžeš prostě mávnout kouzelnou hůlkou a způsobit, že všechno zapomenou..., že mi bude lépe. Slyšela jsi, co říkal doktor Mayhew. Možná se nikdy nezotavím.“

„Ach!“ Matka znechuceně rozhodila ruce. „Takže teď posloucháme za dveřmi, je to tak, Stello? Tohle se z tebe stalo?“

„Dokud se vy dva domlouváte, jak mě odklidit, samozřejmě budu poslouchat za dveřmi. Pak budu alespoň vědět, co plánujete.“

„Ach, Stello.“ Matka klesla na kraj mé postele. Ramena jí klesla a všechna bojovnost ji opustila. Poklepala na lahvičku, pilulky narážely do skla jako v chrástítku. „Nechci, abychom tě museli *odklidit*, Stello, ale také tě nechci ztratit. Už jsem pohřbila Lydii, neunesla bych, kdybych měla přijít ještě o tebe.“ Zkřivila tvář. Najednou vypadala tak stará a sešlá, až mě to šokovalo. Bylo to, jako když najdete starou panenku,

kterou si pamatujete novou a nádhernou, ale nyní je ze všech těch her otlučená a polámaná. Podívala se na mě pohledem otupeným bolestí. „Já chápu, čím si procházíš. Víím, že si myslíš, že ne. Ale já víím, co znamená ztráta, Stello, a víím, jakou bolest s sebou přináší.“

Samozřejmě že ví, co znamená někoho ztratit, to jsem jí nemohla upírat. Ale odmítala jsem její přesvědčení, že Lydiina smrt ji zasáhla nejvíc z nás všech. V slzách prohlašovala, že přišla o *část* sebe samé, zatímco Madeleine a já jsme v jejích očích ztratily pouze společníci. Ale Lydia pro nás znamenala mnohem víc. Byla naším všudypřítomným stínem, další končatinou, dělala nám klauna, když jsme se cítily skleslé, a sloužila nám jako obětní beránek, kdykoliv jsme se dostaly do průšvihů, vždy si totiž byla jistá, že její andělkovská roztomilost přemůže hněv našich rodičů. Byla naší sestrou, možná ne fyzickou součástí našich těl, ale rozhodně vzácnou a nenahraditelnou součástí naší existence a my jí stále opatrovaly – a navzdýcky opatrovat chtěly – ve svých srdcích.

Nikdy jsem matce úplně neodpustila, jak se od nás odtáhla. Poddala se svému vlastnímu žalu a ten náš téměř ignorovala. Ale když jsem ztratila Geralda, možná jsem tu její zdánlivou sobeckost konečně dokázala lépe pochopit. I já jsem totiž byla přesvědčena, že nikdo jiný určitě nemůže trpět tolik jako já. Můj stesk po Geraldovi byl nelítostný, celou mě stravoval, jeho síla se zdála odpovídat lásce, kterou jsem ke svému příteli cítila. Byl mou budoucností, ale když zemřel, byla mi ta budoucnost odepřena. Musela jsem teď brát v úvahu, že moje matka se po Lydiině smrti možná cítila právě takto.

„Nemám v plánu znovu udělat nějakou hloupost,“ řekla jsem po chvíli.

„Slibuješ?“

Přinutila jsem se k úsměvu a posadila se vedle ní, dotýkaly jsme se rameny. Vzala jsem jí z ruky lahvičku a hodila ji do

krbu. Zacinkala, jak narazila na keramické obložení. „Odmítám brát ty léky, ale slibuju, že neprovedu nic, čím bych si ublížila. To bych ti nemohla udělat.“

Přikývla, bouřící emoce v ní bojovaly s její přirozenou důstojností. Chytila mě za ruku.

„Dobře,“ řekla a jemně mou dlaň stiskla, pak své sevření povolila a vstala. Poplácala mě po rameni a měla se k odchodu, ale ve dveřích se ještě zastavila.

„Ono to poleví, Stelo – ten tvůj smutek. Naučíš se s ním žít. Nakonec se všichni naučíme, jak jít dál.“

Když odešla, zůstala jsem tiše sedět. Musela jsem uznat svůj díl odpovědnosti. Byla to samozřejmě moje chyba, že žila v neustálém napětí, v každodenním očekávání, jestli její nejhorší strachy, nejděsivější noční můry dojdou naplnění.

Nebyla jsem doma ani týden, když mě Annie Burrowsová vytáhla z jezera. Podařilo se mi uprchnout matčinu bdělému dozoru a věděla jsem naprosto přesně, jak chci ty vzácné okamžiky, jež se mi díky její chvilkové nepozornosti naskytly, využít. Vyrasila jsem ven, svižně, ale neuspěchaně, rovnou k jezeru. Cílevědomě jsem kráčela přes dřevěné molo, prkna rezonovala mými kroky, pode mnou něžně šplouchaly malé vlnky. Když jsem došla na konec, na okamžik jsem se zastavila, dovolila jsem si podlehnout své nejvzácnější vzpomínce, a pak jsem udělala krok do prázdna. Když se nade mnou zavřela temná voda, překvapilo mě, jak je ledová. Jak jsem však klesala dolů, listy rdestu mě lechtaly do nohou a sukně se mi vlnily kolem pasu, učinila jsem vědomé rozhodnutí nevzpouzet se, nekopat nohama ve snaze vrátit se k matné stříbřité hladině, která nyní byla nad mou hlavou. V tom okamžiku mě prostoupil takový klid, jaký jsem nepoznala už celé týdny. Uvolnila jsem se v objetí jezerní vody, která už nebyla studená a děsivá, ale teplá a uklidňující. Neměla jsem strach. Myslím, že se mi ulevilo.

Ukrytá ve svém vodním hrobě jsem neslyšela, jak za mnou se šplouchnutím skočila Annie Burrowsová. Až když jsem ucítila, jak její horlivé prsty svírají moje šaty, uvědomila jsem si, že už nejsem sama. Otočila mě. Před očima se mi objevil její kulatý obličej, zářící jako měsíc na noční obloze. Vzpírala jsem se, chtěla jsem se uvolnit z železného sevření jejích rukou, kopala jsem nohama, z úst mi unikaly bubliny vzduchu, ale ona byla překvapivě silná a neodbytná. Ovinula mi své paže kolem hrudi, nic si přitom nedělala z mých drápajících nehtů, a vyrazila vzhůru s takovou silou, že jsme společně prorazily skleněnou hladinu. Instinktivně jsem zalapala po vzduchu. Vztekla jsem křičela, ale ona mě táhla ke břehu, boty nám oběma klouzaly po bahnitém dně. Hekala námahou a vláčela mě nahoru na suchou zem. Pak jsme vedle sebe ležely na zádech a já frustrovaně vzlykala, vyčerpaná a na kost promočená, vlasy se nám lepily ke tvářím, popadaly jsme dech a hleděly na olovené nebe nad námi.

Annie vyplivla hořkou vodu a utřela si ústa hřbetem ruky. Hrud se jí stále prudce zdvíhala. S vyděšenými výkřiky k nám přibíhali lidé – má matka, můj otec, paní Scrivensová, Brown, zahradník. Matka kvílela. Postavili nás obě na nohy. Kdosi ze mě začal strhávat mokré věci; kolem ramen mi ovinuli deku. Ve všem tom povyku a zmatku se ke mně přimotala Annie a na malý okamžik přiblížila svůj obličej, z něhož ještě kapala voda, těsně k mému. Pak ji někdo odtáhl.

Jak nás popoháněli směrem k domu, slova mladé služebné ve změti hlasů zanikla. Teprve později, když mě konečně nechali o samotě a já měla čas uvažovat nad událostmi toho večera, jsem je dokázala vyčlenit z okolní kakofonie. Po zádech mi v tom okamžiku přeběhl mráz.

„On říká, že ještě není váš čas.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nemohla jsem si nevšimnout, že i na našich zahradách se projevuje ničivý účinek války. Živé ploty, ještě před pár lety stříhané s úpornou pečlivostí, vypadaly zanedbaně, na všechny strany se ježily čerstvými výhonky. Štěrkem na cestíčkách se prodíraly pampelišky.

Kamínek v botě mě přinutil zastavit se u fontány. Ta kdysi předváděla velkolepou podívanou, voda z ní tryskala vysoko do vzduchu. Nyní nečinně dřímala, v široké nádrži byl jenom kalný rybníček. Opřela jsem se o její drolící se okraj, abych si rozepnula botu a vyklepala z ní zatoulaný kámen.

Když jsem vzhlédla nahoru k domu, pocítila jsem – jako ostatně pokaždé – známý nával smutku. Můj domov býval jedinečnou ukázkou palladiánské architektury – hlavní část měla tři patra, po obou stranách z ní vybíhala dvoupatrová křídla, dokonale symetrická, to vše elegantně oděno do zlatého bathského vápence. Nyní ale budova působila nevyrovnaně, podivně vyvedená z rovnováhy; po zničeném levém křídle nebylo ani stopy. Ohnivě inferno po sobě tehdy zanechalo očouzenou skořápku, odumřelou končetinu, zčernalou a neživou, s prázdnými otvory oken a zdmi vysvlečenými ze své velkoleposti jako ohlodaná kost. Stále jsem si dokázala vybavit štiplavý zápach dýmu, který se vznášel ve vzduchu následujícího rána, když se hasiči stále ještě snažili zalít zbylé tvrdohlavé žhnoucí uhlíky, jejich hadice nasávaly vodu z jezera

a táhly se přes trávník jako žíly na zápěstí. Spolu s otcem jsme navštívili osiřelou Burrowsovu rodinu, abychom vyjádřili svou soustrast a vděčnost, a cestou zpět jsme se zastavili a pozorovali úsilí hasičů, bolestně si vědomi, že někde mezi těmi zdmi plnými puchýřů, někde pod tou sutí a troskami leží ostatky Jima Burrowse.

Pozůstatky levého křídla byly brzy srovnány se zemí, neboť nikdo nechtěl mít neustále před očima připomínku té tragédie. Ale červené cihly, jež zacelily zející ránu, ostře kontrastovaly se smetanovým kamenem zbytku domu. Bylo to jako jizva, která ne a ne zmizet.

Vklouzla jsem nohou zpět do boty a pokračovala v chůzi. Zazlívala jsem si, že jsem nechala svou mysl vydat se na cestu k těm nešťastným vzpomínkám. Nerada jsem o té ohnivé noci přemýšlela; vyvolávalo to ve mně rozrušené úvahy a dráždivé otázky, které jsem se posledních deset let urputně snažila ignorovat.

Do domu jsem vstoupila dveřmi vedoucími do zadní chodby a začala si z rukou stahovat rukavice. Jak jsem se blížila k salonu, dolehly ke mně tlumené hlasy. Došlo mi, že matka má společnost. Nijak jsem netoužila být zapletena do dalšího z jejích únavných setkání, takže jsem sklonila hlavu, a když jsem mýjela otevřené dveře, přidala jsem do kroku. Ale bylo to marné.

„Ach, tady ji máme. Stello!“

Ani jsem se nepokusila skrýt svůj podrážděný povzdech. Otočila jsem se na podpatku a zamířila do salonu. Mezi dveřmi jsem se zastavila.

Zády ke mně stál vysoký muž v uniformě. Hnědé vlasy na šíji měl úhledně zastřižené. Matka byla otočená čelem ke mně.

„Podívej, kdo nás přijel pozdravit!“

Bláhový zlomek sekundy jsem cítila nával nepředstavitelného štěstí. Gerald – celé to bylo jen strašné nedorozumění!

Na rtech se mi objevil nadšený úsměv a srdce se mi rozbušilo. Když mi však důstojník ukázal svou tvář, můj úsměv uvadl a jiskřivá radost vyhasla. Vrátila jsem se zpět nohama na zem.

„Hectore. Jak ráda tě vidím.“

Hector Brightwell, můj švagr, se široce usmál a obešel pohovku, abychom se mohli pozdravit. Položil mi ruce na ramena a políbil mě na tváře. „Dobrý den, Stello.“

„Už jsem se obávala, že se nevrátíš včas a nestihnete se potkat,“ řekla matka.

„Omlouvám se. Netušila jsem, že čekáme návštěvu.“ Nával nesmyslného zklamání se začal rozplývat.

„Ach, jsem tu jen díky náhodě. Práce mě zavála do těchto končin, tak jsem si řekl, že se za vámi zastavím.“

Hectorovi se díky nějaké šťastné shodě okolností – předpokládala jsem, že měla co do činění se značným jměním a vlivem jeho rodiny – podařilo zajistit si po dobu trvání války bezpečné místo vládního úředníka, které se však zároveň pojilo s vojenskou kariérou. Snažila jsem se necítit vůči němu zášť, což však nebylo jednoduché, především po Geraldově smrti. Nebylo to ale tak, že bych ho neměla ráda – byl inteligentní a přívětivý, i když občas trochu upjatý –, a nemohla jsem mu upřít oddanost mé sestře.

„Inu, já tě velice ráda vidím, Hectore. Jak se má Madeleine?“

Sestra nám před několika týdny zatelefonovala, aby nám sdělila šťastnou novinu: čekala dítětko. Poprvé od Geraldovy smrti jsem tehdy pocítila opravdovou radost. Madeleine byla opatrně optimistická, mírnila své nadšení tím, že je stále ještě hodně brzo, ale protože byla vždycky pragmatická a věděla, že po třetím měsíci na ní bude těhotenství znát, řekla si, že bychom to měli vědět.

„Má se dobře, děkuji za optání.“ Hector se vrátil na své místo, i já se usadila a matka nalila do šálků čaj. „Nejspíš vám

prozradila, že odjela za mou matkou do našeho venkovského sídla, na Greyswick.“

„Ale jistě, zmínila se o tom v posledním dopise,“ potvrdila matka. „Ty útoky vzducholodí na Londýn musejí být strašlivé.“

„Vím, že se do něčeho trefí spíše omylem, přesto jsem upřímně rád, že Madeleine není nikde poblíž, zvláště vzhledem k současným okolnostem. A já jsem popravdě nebyl schopný trávit s ní příliš mnoho času, když jsou teď věci takové, jaké jsou.“

„To se rozumí. Ráda slyším, že bude v bezpečí. Dělá mi to všechno takovou starost.“ Matka se odmlčela. „A má se *dobře*, Hector?“

„Dobře, opravdu dobře,“ ujistil ji a jemně se usmál. „Daří se jí výborně.“

Hector a má matka si dál povídali, ale mně jeho přítomnost přinesla hořkosladké vzpomínky. Oba zároveň jsme v Haver-ton Hall byli naposledy v den jeho a sestřiny svatby. Nějakým zázrakem se mně i Geraldovi podařilo zařídit si volno, takže jsme se jí mohli zúčastnit společně. Tak trochu jsem si přála, aby to bylo bývalo naposledy, kdy jsem ho viděla. Možná by všechno bylo snazší, kdybych si ho mohla pamatovat právě takto – jak mu to slušelo v parádní uniformě, jak se smál se skleničkou šampaňského v ruce, jak vypadal bezstarostný a slunce svítilo. Ale bylo nám souzeno potkat se ještě jednou, za nešťastně odlišných okolností.

Hectorova omluva, když vstal a chystal se k odchodu, mě vytrhla ze zamyšlení zpět do přítomnosti.

„Vzkážu tvému řidiči, aby přistavil vůz,“ řekla matka a zatahala za silné lano zvonku, které viselo vedle krbu. Hector k ní přešel a vřele se s ní rozloučil, ale když se otočil ke mně, zarazil se. V rukou žmoulal svou čapku.

„Budeš tak hodná a vyprovodíš mě, Stello?“

„Samozřejmě.“ Odložila jsem šálek, zaskočená tou nečekanou žádostí.

Prošli jsme společně chodbou, Hector otevřel velké přední dveře a dal mi přednost, abych jako první vykročila na schody. Nebe pokrývala nepropustná bílá oblaka. Když jsem vzhledla vzhůru, viděla jsem jen mlhavou sluneční záři zachycenou někde nad nimi. Ostrý vítr mi zalézal pod šaty a doufala jsem, že mě Hector venku nezdrží příliš dlouho.

„Nestavil jsem se tu úplnou náhodou. Chtěl jsem především mluvit s tebou,“ přiznal.

„Aha?“

Stáhl si štítek své čapky níž k obočí. „Mému řidiči to bude chvíli trvat – projdeme se?“

Přešli jsme štěrkovou příjezdovou cestu a pomalu kráčeli po předním trávníku. V dálce se až k obzoru táhlo jezero, vítr čeřil jeho hladinu. Všimla jsem si, že se Hector zarazil; nejspíš se bál, že se dostaneme příliš blízko a já bych mohla podlehnout jeho vábení.

„Ve skutečnosti jsem tě chtěl požádat o laskavost.“

„Laskavost?“ Nepodařilo se mi skrýt, jak mě překvapil. Ačkoliv byl Hector mým švagrem, téměř jsme se neznali. Když se on a Madeleine potkali na dobročinném večírku ve městě, byla jsem už ve Francii. Hector byl člověk, o němž jsem četla v dopisech – byl pro mě jako plochá postava, jako výčet vlastností. Poprvé jsem se s ním setkala na svatbě, tehdy jsem však – možná trochu sobecky – chtěla svůj čas strávit spíše s Geraldem než se svým novopečeným švagrem a okázalou společností, která jej doprovázela. Co jsem se vrátila, viděla jsem ho jen několikrát a vždy jen krátce, vyměnili jsme si pár zdvořilostí, ale blíže jsme se navzájem nikdy nepoznali. Teď však přijel výhradně za tím účelem, aby mě poprosil o laskavost.

„Říkal jsem si, jestli bys nechtěla na nějaký čas navštívit Madeleine na Greyswicku.“

To vskutku nebyla obtěžující žádost. Nic by mě nepotěšilo víc než možnost navštívit svou sestru; bezpochyby bychom

k podobnému plánu během několika týdnů samy došly. Nevěděly jsme se už pár měsíců a mně její společnost a podpora chyběly. Poněkud mě však rozrušilo pomyšlení na to, co by se za tou prosbou mohlo skrývat.

„Samozřejmě že chtěla, Hectore. Je všechno v pořádku?“

S přivřenýma očima hleděl na horizont. Došlo mi, že zadržuju dech, jak čekám, až prolomí ticho.

„Mám o ni starost.“

„Proč?“

Zdalo se, že s odpovědí váhá. Stáhl si čepici z hlavy a prsty prohrábl pečlivě učesané vlasy. Získával čas, přemýšlel, co mi má říct. Neklid mě bodnul u srdce.

„Zdá se mi, že není úplně ve své kůži.“ Ta slova z něj vyletěla. Pak zmlknul.

Netrpělivě jsem toužila dozvědět se víc, moje znepokojení nabylo na síle. Sevřela jsem ruku v pěst, jak jsem bojovala s pokušením Hectora chytit a zatřást s ním. On mé rostoucí podráždění vycítil a váhavě pokračoval: „Je tak tichá a uzavřená. Matka si neustále stěžuje, že působí hrozně nervózně, že ji vyleká i vlastní odraz v zrcadle.“ Zprudka vydechl. „Podle mě se bojí, že se něco stane... dítěti.“

Při těch slovech jsem se uvolnila, rochu se mi ulevilo. Že je Madeleine nervózní, bylo samozřejmě naprosto přirozené. Z nás dvou byla vždycky ona ta citlivější, náchylnější podlehnout starostem, obavám z nejhoršího – což mi vzhledem k tomu, jak se věci vyvinuly, přišlo docela ironické.

„Ach, to se přece dalo očekávat. Je to pro ni doba plná starostí – jako pro každou nastávající matku –, ale jsem si jistá, že všechno bude v pořádku.“

„O to právě jde. Že by nemuselo být.“

Můj uklidňující úsměv, k němuž se mi podařilo přinutit, při pohledu na jeho zachmuřený výraz povadl. „Proč by nemělo?“

„My už jsme to jednou zažili, víš?“ Ale bylo mu jasné, že nevím vůbec nic. Povzdychl si. „Madeleine už o jedno dítě přišla, Stello.“

Žaludek se mi zhoupl. „Kdy?“

„Krátce předtím, než ses vrátila.“

Tiše jsme stáli, vzduch byl najednou plný toho chmurného odhalení. „Proč mi to neřekla?“ zeptala jsem se konečně.

„Byla jsi... Tobě samotné bylo příliš těžko. Stalo se to brzy... Nechtěli jsme tě tím zatěžovat. Navíc se s tím nedalo nic dělat.“

Přitiskla jsem si dlaň na ústa. Má drahá, nejdražší Madeleine! Když jsem se vrátila, naprosto zdrcená Geraldovou smrtí, zlatíčko Madeleine se objevila po mém boku jako opravdový anděl – soucitná, nesoudící. Stala se mou skálou, mým pevným bodem, neochvějnou společnicí. Klidně snášela mé záchvaty vzteku a má krutá slova, hladila mě po vlasech, když jsem se s pláčem zhroutila, a tiše sedávala u mé postele, na níž jsem ležela a pod tíhou smutku se nedokázala pohnout. Ve chvílích, kdy jsem měla jen pramálo sil jít dál, ona to se mnou nikdy nevzdávala; i když ostatní postupně ztráceli trpělivost, ona mě vždy bránila. A při tom všem sama jistě prožívala nesmírnou trýzeň. Mé uzdravení pro ni bylo přednější než její vlastní bolestná ztráta.

„Ach, Hectore. To je mi opravdu líto.“

„Takové věci se zkrátka stávají.“ Tón jeho hlasu ale prozradil, že i pro něj je to jen klamavá útěcha. Na okamžik se odmlčel. „Teď ale... jako by nebyla sama sebou. Nejspíš se děsí toho, že se to stane znovu. Tenkrát to nesla opravdu statečně, ale byla zničená, Stello, naprosto zničená. Mám-li být upřímný – podle mě to překonala především díky tomu, že se starala o tebe. Bylo to pro ni vítané rozptýlení od vlastního žalu.“

Ta slova mě zabořila. Hector zrudl, když mu došlo, jak mohl vyznít. Aby zakryl své rozpaky, nervózně přešlápl, nasadil

si čapku na hlavu a urovnal ji, pak vrazil ruce do kapes kalhot a zhoupl se na patách, vyčkával, až ta těžká chvíle pomine.

„Madeleine na Greyswick nechtěla,“ přerušil nakonec ticho. Jeho tmavé oči se provinile leskly. „To já jsem ji uprosil, aby tam odjela. Ale teď mám dojem, že tam nemá na práci nic jiného než se posedle zabírat myšlenkami na nejhorší. Prosí mě, aby se mohla vrátit zpátky do města, ale já bych si nikdy neodpustil, kdyby se jí při náletech něco stalo. Na Greyswicku je v bezpečí, ale myslím, že nějaká společnost by jí nesmírně prospěla.“

„Má tam tvou matku.“ Ta slova ze mě vyklouzla dříve, než jsem je stihla zarazit. Hector zaregistroval můj zatrpklý tón a ušklíbl se.

„Jak velice dobře víš, má matka není zrovna žena, se kterou by bylo snadné vyjít.“

S lady Brightwellovou jsem se potkala pouze jednou – na svatbě – a úplně mi to stačilo. Byla to odměřená, samolibá žena, jež se vyhřívala na výsluní čestného rytířství svého manžela. Bylo mi jasné, že ona těžko může být Madeleine vnímavou společnicí.

„Podívej, já bych ti zkrátka byl nesmírně vděčný, kdybys tam odjela a dělala jí na chvíli společnost, přivedla ji na jiné myšlenky. Co na to říkáš?“

„Hectore, nic by mi neudělalo větší radost než moci strávit nějaký čas s Madeleine, obzvlášť po tom, co jsi mi právě prozradil.“ Jeho auto zastavilo na příjezdové cestě za námi.

„Jen jí prosím neprozrad, že jsem tě o to požádal. Nemyslím, že by můj zásah ocenila.“

„Bude to naše tajemství. Já dnes odpoledne Madeleine zavolám a vyplísním ji za to, že mě ještě nepozvala na návštěvu. Vaše venkovské sídlo jsem koneckonců nikdy neviděla.“

Hector se usmál. „Myslím, že se ti bude líbit. Je to nádherné místo.“

Došli jsme k autu. Řidič vyskočil ze svého místa a otevřel zadní dveře.

„Ještě jednu věc. Má matka bedlivě dbá na dodržování protokolu a nevidí důvod, proč by kvůli tak nicotné věci, jako je válka, měly upadat standardy. Takže v domě je stále všechno při starém. Podobně jako vy jsme přišli o většinu služebnictva. Matka ustoupila a dovolila, aby večeri obstarávala pokojská, ale stále trvá na večerní róbě a podobně. Bylo by skvělé, kdybys s sebou mohla vzít někoho na výpomoc, aby tvá návštěva nebyla příliš na obtíž.“

Zasmála jsem se. „No, já bych určitě nechtěla být zodpovědná za rozvrat dosud hladce fungující domácnosti.“

Hector smekl čapku a políbil mě na tvář. „Děkuju ti, Stello. Budeš na ni za mě dávat pozor, že ano?“

„Po tom všem, co pro mě udělala, je tohle to nejmenší, co mohu udělat já.“

S pocitem, že tento neočekávaný důvěrný rozhovor překlenul mezeru v našem vztahu, a překvapivě pohnutá, že se mi Hector svěřil, jsem sledovala, jak jeho vůz odjíždí. Byla jsem odhodlaná nedopustit, aby Madeleine o toto dítě přišla – udělám cokoli, co bude v mých silách, abych jí pomohla těhotenství zvládnout. Budu její skálou, jako ona byla mou. Vyhlídka na změnu osvěžila mou duši a mé srdce pookrálo myšlenkou, že svou sestru zase uvidím.

Když jsem se vracela zpět k domu, zvedla jsem oči a spatřila Annie, jak mě pozoruje z okna v prvním patře. Na jednu nepříjemnou chvíli jsem se cítila lapená jejím upřeným pohledem. Pak se pomalu otočila a zmizela. Mou kvetoucí radost nahlodala nemilá myšlenka. Ať jsem se snažila sebevíc, neviděla jsem jinou možnost.

V celém Haverton Hall byl jen jeden postradatelný sloužící. Annie Burrowsová pojede se mnou.

KAPITOLA PÁTÁ

Oněkolik dní později jsem stála na nástupišti malého venkovského nádraží a se špatně skrývanou netrpělivostí čekala, až se z oblaků páry vynoří Annie Burrowsová a v závěsu za ní nosič s našimi zavazadly.

Když vlak odsupěl pryč, objevil se šofér v uniformě. Ověřil si mou totožnost a zavedl naši výpravu na dlážděný plácek před nádražím, kde čekal nablýskaný rolls-royce.

Na Greyswick je to, oznámil nám řidič, jen kousek. Vůz projížděl po úzkých venkovských cestách, kerblíky rostoucí kolem vysokých živých plotů vypadaly jako hustá krajka. Brzy jsme dorazili do Wicku – roztomilé malé vísky, pyšníci se směškou rozmanitých kamenných chalup, bronzových stářím a zatížených doškovými střechami. U rybníka a návsi stála kovárna, vedle ní kostelík se čtvercovou vížkou obehnaný nízkou kamennou zdí a fara zbudovaná ve stylu královny Anny.

Brzy jsme z vesnice zase vyklouzli, cesta se zařizla do lesa a pak se před námi otevřela krajina plná úhledných polí, vpravo i vlevo kolem nás rašil zelený ječmen, obzor korunoval hřeben kopců. Konečně se objevila klenutá brána, obě křídla z kovaného železa byla otevřená dokořán a očekávala náš příjezd. Na každé straně vjezdu stál domek z šedého kamene. Žaludek se mi svíral nadšeným očekáváním. Uháněli jsme po dlouhé cestě lemované stromy, pichlavé bukvice z loňského podzimu se stále ještě kupily u pat štíhlých kmenů.

Krajina kolem nás působila velice příjemně, zahlédla jsem několik skupin starých dubů a jeden velkolepý cedr, jehož nejnižší větve se skláněly skoro až k zemi. Na rozdíl od našich pozemků zde nebyl žádný dobytek, ale rod Brightwellů koncem konců nabył své bohatství díky těžbě, ne farmaření. Když alej zmizela, aby udělala místo železnému zábradlí, poprvé jsem zahlédla velikou šedou budovu v dálce. Její neobvyklá silueta postupně nabývala zřetelnějších obrysů, až jsme nakonec zahrnuli na šterkové parkoviště a Greyswick se tyčil přímo nad námi.

Na první dojem mě ani trochu neokouzłil. Stál kolmo k příjezdové cestě, navržený především tak, aby ohromil – a možná i ochromil – každého přichozího. Bylo však na první pohled jasné, že by domu značně prospělo, kdyby měl jeho architekt větší smysl pro krásu namísto marnivosti.

Šofér mi otevřel dvířka. Vysoukala jsem se z vozu a pořádně si prohlédla tu monstróznost před sebou. Dům byl nesouvislou směsicí architektonických stylů. Štít se tvářil jako jakobínský, ale kryté zápraží by se více hodilo k viktoriánskému kostelu. Gotická okna rozdělená sloupkem krutě neladila s vížkou s hodinami, kterou nějaký nešťastník navrhl postavit tak, aby připomínala benátské paláce. Linie střechy přesahující zdi byla přetřata otevřenou balustrádou, pod níž mě šokoval pohled na celý zvěřinec šklebících se chrličů. Všechno dohromady to vypadalo vskutku neobyčejně – neobyčejně příšerně, pomyslela jsem si.

Právě když jsem dospěla k tomuto zdrcujícímu závěru, rozrazily se přední dveře a uslyšela jsem své jméno. Madeleine naprosto nedůstojně seběhla schody a vrhla se do mé čekající náruče, klobouk mi přitom shodila na stranu.

Navzájem jsme se objímaly a hihňaly se jako malé holky. Byla jsem šťastná, že jsme s mou mladší sestrou zase spolu – ona byla ve všech ohledech lepší než já. Zatímco já jsem byla

hádavá, horkokrevná a kousavá, Madeleine byla ztělesněný šarm, půvab a laskavost. Pyšnila se také klasickou krásou řeckých bohyň. Její zlaté kadeře se daly bez větší námahy zvlnit a zkrotit, zatímco hrubé hnědé prameny mých vlasů bylo třeba česat a nahřívat a kroutit, až byly téměř zničené, a i potom připomínaly spíš nepořádné ptačí hnízdo. Přesto jsem na ni, navzdory všem jejím výhodám, nikdy nežárlila – prostě jsem ji zbožňovala. Onen požár nás bezpochyby navzájem ještě více sblížil. Staly jsme se jedna na druhé závislými jako nikdy předtím, společně jsme truchlily pro svou ztracenou sestru a vzájemně se utěšovaly. Rodinná tragédie nás přiměla už v raném věku ocenit, jak vzácné je pouto mezi sourozenci, a opatrovat ho a posilovat, kdykoliv se naskytla příležitost. Od toho dne ani jedna z nás přítomnost té druhé nikdy nebrala jako samozřejmost.

Když jsme uvolnily objetí a poodstoupily od sebe, mou radost narušil chladný osten znepokojení. Konečně jsem si totiž sestru pořádně prohlédla a šokovaně jsem si uvědomila, jak se změnila. Madeleine, která vždycky měla tváře jako růžičky, byla nyní smrtelně bledá. Kůže se jí na lícních kostech napínala a oči měla propadlé a jakoby zašedlé. Ani zdaleka nevypadala jako mladá žena v požehnaném stavu, ačkoliv její břicho mi prozradilo, že těhotenství se zatím vyvíjí zdárně.

„Má drahá,“ zmohla jsem se konečně na slovo, „jsi tak bledá.“

Na jejích propadlých tvářích se objevil slaboučký náznak barvy. „Poslední dobou moc dobře nespím,“ přiznala, „ale jinak se mi daří.“ Stiskla mou ruku. „Ach, Stello, jsem tak šťastná, že jsi přijela.“ Ani v nejmenším se nepokoušela zakrýt úlevu, která se jí ozývala v hlase, zároveň se jí však ani nepokusila vysvětlit. „Pojďme už dovnitř, musíš být unavená.“

Ruku v ruce jsme vystoupaly po schodech k hlavnímu vchodu.

„Jsem tak ráda, že tě tu mám,“ řekla znovu a přitáhla si mě ještě těsněji k sobě.

„Říkala jsem si, že po životě v Londýně ti možná bude venkov připadat trochu cizí.“

Před dalším krokem zaváhala. „Ano... Ano... Je to tady trochu nezvyklé.“

Skrz neosvětlenou předsíň jsme přešly k majestátním dvojitým dveřím a pak do velké vstupní haly. Byla to impozantní místnost obložená dřevem, s mramorovou šachovnicovou dlažbou a stropem zdobeným složitými sádrovými římsami. Do chodeb napravo a nalevo se vstupovalo širokými oblouky podpíranými alabastrovými sloupy. Předě mnou se od podlahy vypínalo široké schodiště z těžkého dubového dřeva se sloupky vyřezávanými ovocnými a květinovými vzory. Táhlo se podél zadní stěny, zvolna stoupalo k hornímu patru. Nad ním se skvělo velkolepé vitrážové okno, tak vysoké, že nahoře mizelo z dohledu. Denní světlo mohlo do místnosti vstoupit jen právě touto barevnou skládačkou; sluneční paprsky skrz ni vrhaly na leštěné dřevo schodiště záplavu barevných střeptů, ale nedokázaly rozptýlit šero, které vládlo v koutech haly.

„Proboha,“ zamumlala jsem a rozhlížela se kolem.

Než na to mohla Madeleine něco říct, vyplašil nás šelestivý zvuk přicházející odněkud ze stínů. Z přítmi se vynořila žena, široké sukně jejích strohých černých šatů šustily, jak kráčela k nám. Upoutala mě její neobvykle vysoká a statná postava – a také svazek klíčů zavěšených na velikém kruhu, jaký mívají žalárníci, houpající se na pásku obepínajícím její široké boky.

Madeleine ke mně přikročila.

„Paní Hengeová.“ Hlas se jí nezvykle třásl. „Toto je moje sestra, slečna Marchamová. Stello, paní Hengeová je zdejší hospodyně.“

„Vítejte na Greyswicku, slečno Marchamová. Věřím, že se vám tady bude líbit.“

Mluvila hlubokým hlasem, klidným a nevtíravým, ale dráždila mě jakási ledová lhostejnost v jejím vystupování.

„Děkuji vám, paní Hengeová. Jsem si jistá, že bude.“

„Kdybyste cokoliv potřebovala, neváhejte se na mě obrátit.“ Podívala se na mě s neupřímným omluvný výrazem. „Máme samozřejmě poněkud nouzi o služebnictvo, ale udělám, co bude v mých silách, abyste dostala všechno, o co požádáte, a náležitě včas.“ Così v jejím hlase ve mně zanechalo silný dojem, že má návštěva je pro ni osobně nepříjemností. Zacloumalo mnou rozhořčení.

„Přivezla jsem s sebou vlastní služebnou, paní Hengeová. Věřím tedy, že má přítomnost nebude příliš na obtíž.“

Jistě zachytila nelibost skrývající se za mou odměřenou odpověď, protože než odpověděla, jemně pozvedla jedno ze svých ocelově šedých obočí.

„To jistě nebude, slečno Marchamová.“ Přimhouřila oči a podívala se mi přes rameno. „Chápu to správně, že toto je vaše služebná, slečno?“

Srdce se mi sevřelo obavami, když jsem se otočila a sledovala její pohled. Annie Burrowsová stála ve dveřích za námi, nebyla více než siluetou, a zírala na impozantní, majestátní schodiště.